

Stopy

ČERVENEC 2021

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

První svaté přijímání v naší farnosti

PŘEČTĚTE SI:

- ⊗ o manželských setkáních, která organizují manželé Tomečkovi
- ⊗ o tom, jak Bůh působí v životě Pavlíny Boháčové
- ⊗ o oblíbených svatých Jana Krejčího
- ⊗ o víře v dospívání od Lucie Krupičkové
- ⊗ o tom, kdo bude hlavním celebrantem na Skalecké pouti

Víra v životě Pavlíny Boháčové

V mých 17 letech jsem se potkala se svým budoucím manželem Honzou, a když mi řekl, že je věřící, tak jsem bez mrknutí oka pronesla: „Já vůbec nechápu, jak někdo v dnešní době může věřit v Boha“, s nádechem výsměchu.

A tak to začalo:

Když jsme se chtěli s Honzou brát, začali jsme se připravovat na svátost manželství u františkána Benedikta Holoty v Pečkách. S jeho pomocí jsem najednou mohla trochu nakouknout do Boží kuchyně. Všechno bylo strašně divné a neuvěřitelné. S Benediktem jsem se hádala a přela.

Jednou jsem se jen letmo obrátila k Bohu říkám mu: „Jestli chceš, abychom se s Honzou vzali, ráda bych byla taky věřící. Přeci nebudeme v neděli jeden doma a jeden v kostele s dětmi nebo opačně.“ Za pár dní při jedné cestě na kole z Poděbrad do Peček na další přípravu na manželství, na tenkrát rozestavěné dálnici D11, mi svítl. Najednou mi to vše bylo jasné. Prostě jsem dostala ten nejlepší DAR v životě.

A příprava na manželství se spojila rovnou s přípravou na křest, biřmování a začal život věřícího člověka, věřící rodiny.

Občas jsem potřebovala Boží pomoc, a kdo tluče, tomu je otevřeno. Tak občas tluču a Bůh mě vyslyší tak, že jen zírám. Prostě si z Boží náklonnosti občas úplně „sednu na zadek“.

Když mi umírala mamka, tatka se sesypal. Tak jsem mu řekla: „Vyber si, buď poprosíš Pána Boha o pomoc, nebo se upiješ k smrti“. A on poslechl. A ten DAR také dostal. Začal chodit do kostela, protože jako dítě byl pokřtěný a nebylo to pro něj úplně cizí. Začal chodit k přijímání, ke zpovědi. Bůh ho prostě zachránil.

A tak to v mém životě s Pánem Bohem chodí.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Amen, amen, pravím vám: O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám.“

Pavčina Boháčová

Co mi v dospívání pomohlo přijmout víru za svou a co jsem ocenila na přístupu svých rodičů?

Když jsem dostala otázku, co mi pomáhalo udržet si víru do dospělosti (oslovená jsem jako náhradník v omezenějším čase), tak se mi v hlavě začalo rojit spoustu vzpomínek. Na přátele z farnosti, návštěvy klášterů a Polska, kam jsem se dostala díky otci Arturovi Matuzskovi, diecézní centrum mládeže a tak dále... Začala jsem hned zapisovat... a bylo toho požehnaně! Pod tím vším ale vyplavalo na povrch něco důležitého, co bylo před startem toho všeho. Dva stěžejní zážitky.

Mníšecké misie, které pan farář Artur zorganizoval po sedmdesáti letech. Tam jsem poznala charismatické ovzduší, do té doby mně neznámé. Vanutí Ducha rozčeřilo tehdy klidné, možná až stojaté vody a přivedlo na faru několik mladých lidí.

A ta druhá věc: v té době jsem dospěla k tomu, že odejdu z tanečního klubu. Rozhodnutí pro mě bylo velké, tančila jsem ráda, byla zvyklá na pravidelné tréninky. Začala jsem si ale uvědomovat, že typ přátelské „party“, kterou hledám, tam není. Soutěživost mi neseděla a u těchto tanců se navíc počítá s tím, že uplatníte svůj „šmrnc“ a svůdnost. Ve 13 - 14 letech mi nešlo se do těchto očekávání nějak napasovat.

Párkrát v životě se mi stalo, že jsem nějaký důležitý moment viděla v představě „vizuálně“,

někdy i symbolicky. Tohle byl jeden z nich. Taneční mistr se nás jednoho po druhém ptal, jakou máme dále představu. Představila jsem si, že u stropu visí klíč a na sobě mám úplně obyčejné (neozdobené) šaty. Když došla řada na mě, ten klíč spadl na zem a já se cítila, jako by odemkl vězení. Řekla jsem, že už nechci jezdit na soutěže. Tím se strhla lavina událostí, které vedly k mému odchodu z klubu a příchodu na mníšecké „společnost“. To už je další bohatá kapitola, ze které čerpám dodnes. Někdy je nutné něco opustit, i těžce, aby něco lepšího

mohlo přijít. Tuhle známou pravdu tedy mohu potvrdit. (Asi za deset let jsem se dostala k jinému tanci, pro mě i zdravějšímu, už jen pro radost).

Druhá otázka zní, jak mi v tom pomohli rodiče. Oni mě (a sourozence) **PODPOROVALI**, ve všem, co jsme prožívali a do čeho jsme se se zájmem pouštěli. „Drželi palce“, zajímali se, nechali se i obohacovat tím, co jsme objevovali, zároveň nechávali svobodu. A skrytě se za nás (určitě často) modlili. Tím jsem si jistá, to je ten hlavní pilíř pod tím vším.

Jako fotografii příkládám tehdejší „mladé“. (Nejsou tam bohužel všichni: například kluci Pavelkovi, Kamil Čermák, holky Hájkovy, Míra a Dáša Mrázkovi, Pája Hrabák...)

Lucie Krupičková

Toto je moje tělo, které se za vás vydává...

„Vzal do rukou chléb...vzdal ti díky a požehnal“.
 „Vzal...kalich...vzdal ti díky a požehnal“. To jsou slova, v nichž se evangelní čtení o rozmnožení chleba a zpráva o ustanovení Nejsvětější svátosti v podstatě shodují. Slova „vzdávat díky“ a „žehnat“ jsou si blízká nejen svým použitím, nýbrž také svým významem. Obě značí vlastně pozdvižení k Bohu. Děkováním se obracíme k Bohu a obracíme se k němu i žehnáním, ať už je chápeme jako samo děkování či jako převedení požehnaného předmětu do zvláštního vztahu k Bohu.

A právě v nejposvátnějším okamžiku, v proměňování, pozdvihuje se chléb a víno určitým způsobem směrem k Bohu. Pozemské prvky – chléb a víno – přecházejí do polohy nadpřirozené. Stávají se tělem a krví Kristovou nejen podstatou, nýbrž také ve funkci obětní. „Toto je moje tělo, které se za vás vydává“, říkají všechny eucharistické modlitby. Starobylá Hippolytova eucharistie užívá ještě výraznější varianty: „*kteřé se láme za vás*“. Stejně se všechny eucharistické modlitby vyjadřují o krvi: „*Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů, Toto je smlouva nová a věčná...*“ Mluví se o „*krvi úmluvy*“, vylité „*na odpuštění hříchů*“ – neboť bez oběti není ani úmluvy a smlouvy ani odpuštění hříchů, jak se o tom vyjadřují četná místa Písma svatého, mezi nimi zejména list Židům (9,22).

Zde se smlouva uskutečňuje. Dochází ke skutečnému spojení věřících v jeden lid Boží, v jedno tělo. Zde dochází ke spojení Boha s tímto lidem Božím. Svátostné přijímání vyjádří, rozvine a ke každému přijímajícímu jednotlivě přivede toto tajemství jednoty.

Při eucharistické modlitbě kněz pronáší slova Kristova „*Toto je moje tělo*“, a my věříme, že tomu tak je. Že je skutečně na oltářním stole tělo Kristovo. Mše svatá je obětí právě proto, že obnovuje úkon Ježíšův při Poslední večeři, a ten byl těsně spjat s jeho ukřižováním. Poslední večeře a Utrpení

uskutečňují „hodinu“ Ježíšovu, o které vícekrát mluvil. Všechny čtyři eucharistické modlitby na to upozorňují: „*Neboť on večer před svým utrpením...*“, „*Když se vydával na smrt...*“, „*V noci, kdy se za nás vydal...*“, „*Když přišla hodina, abys ho, Otče, oslavil, ukázal všechnu svou lásku a těm, které zanechával ve světě, se vydal do krajnosti...*“.

Aby dar byl obětí, nestačí jen, aby to bylo svobodné sebeobětování, je třeba, aby toto obětování mělo náboženský účel, aby bylo uznáním nekonečné Boží moci. A to je právě v eucharistii. Je to totiž oběť uprostřed díkůčinění, uprostřed uznání všeho, čím jsme povinni vzhledem k Bohu.

Zvolání „*Tajemství víry*“ je za zprávou o ustanovení oběti a je jakýmsi radostným konstatováním, že se zde událo, uskutečnilo to, co je jedním z nejhlubších tajemství naší víry. Aklamace – souhlasné zvolání lidu je rozvedením a potvrzením toho, co se stalo. Lid zvěstuje a velebí všechny spásné činy smrti a vzkříšení, které jsou zde přítomny, a zdůrazňuje spojení skrze hostinu, která je znamením naší spásy. Aklamací vstupuje lid významně do eucharistické modlitby. Zdůrazňuje tím svou přítomnost, ještě více však svou účast.

Zamyšlení nad liturgií otce Jana se pomalu chýlí ke konci. Rádi bychom však v této rubrice pokračovali formou odpovědi na dotazy, které vás na toto téma zajímají. Pokud takové otázky máte, pošlete je prosím na mail daniela.fel@centrum.cz. Předáme je otci Janovi a on na ně bude v této rubrice odpovídat.

redakce

NÁZORY ČTENÁŘŮ

Jak to je?

Na začátku letošního roku zamřel výjimečný člověk a výjimečný kněz, Jan Rybář. Miloval lidi, byl plný lásky, radosti a pochopení, měl těžký život, nezatrpknul, rozdával tu svoji pozitivní energii na všechny strany, jak jen mohl.

Když jsem po tom, co zemřel, četl vzpomínky lidí, kteří ho znali, tak se mi hrnuly slzy do očí.

O to víc mně mrzí, že u nás ve farnosti byl jaksi nepochopen. Snad to byla za jeho slova „*Kristus nás svou smrtí oslavil, ne vykoupil. Z čeho by nás měl vykupovat, když nám přišel sdělit, že Bůh se nám dává navždy, naprosto a zdarma?*“ Možná se mýlím, třeba to bylo jen za jeho radost a lásku, kterou rozdával.

Žijeme v zajetí jakýchsi obručí, kterými jsme z minula svázáni. Zažil jsem (a známe to asi všichni) mnoho takových indicií.

Nebylo výjimečné, že během dlouhých věků byla radost z radostné zvěsti, radost ze života, radost ze života s Bohem nahrazována útrpností, odmítáním a demonizováním tělesnosti včetně sexu, omezováním vlastního úsudku a vynucováním (i v myšlení) poslušnosti.

Myšlenka, že Bůh nás má nekonečně a bezpodmínečně rád, je ve své jednoduchosti pro mnohé z nás nepochopitelná, neboť každý samozřejmě primárně vychází z vlastní zkušenosti a naše lidská zkušenost (ač každý máme tu svou, jedinečnou) je s touto myšlenkou ve velkém rozporu.

Tak vymýšlíme různé satisfakční teorie (Adamovým hříchem byl uražen a poškozen Boží

majestát. Bůh proto musel napravit reputaci svého majestátu tím, že žádal trest a zadostiučinění - satisfakci.)

Tak strašíme (nebo v minulosti jsme strašili) Božím hněvem.

Tak vymýšlíme modlitby jako je modlitba Korunka k Božimu milosrdenství, kde my lidé nabízíme Bohu oběť Jeho Syna (my lidé nabízíme Bohu jako úplatek něco, co nám nepatří a Jemu je to naopak velmi drahé).

V žádném případě nechci snižovat význam Ježíšovy oběti. Ježíš se za nás obětoval, i když si to nezasloužíme. Dokázal, že jeho oběť má smysl, dokázal, že zlo nemůže v konečném důsledku zvítězit. Spousta lidí v dějinách se také dokázala obětovat pro jiné, z těch známých např. Maxmilián Kolbe, Jan Hus, Jan Palach a mnozí další včetně spousty pro nás bezejmenných hrdinů.

Ale my jsme v zajetí pohanských představ o významu oběti, možná i v zajetí moci úplatku, s nímž máme leckteří z nás praktickou zkušenost.

A tak místo radosti ze společného slavení Večeře Páně, z radostné zvěsti spíš společně truchlíme a dáváme přednost umučení na kříži před Vzkříšením.

Nebo se mýlím? Pomozte mi.

Vladimír Novák

První svaté přijímání

FOTOREPORTÁŽ

Kostel sv. Václava, 13. 6. 2021

Svatá rodina

Výběr světce do této rubriky nebyl pro mě jednoduchou záležitostí už jenom pro to, že jich mám oblíbených celou řadu. Ať už jsou to moji křestní a biřmovací patroni - svatý Jan Nepomucký a sv. Václav, kteří mě provázejí radostmi i strastmi všedních i svátečních dnů, sv. Antonín, který mi toho našel tolik, že v poslední době už ani nečeká, až ho o to poprosím a dávno ztracené věci „samy“ opět vyplouvají na povrch, sv. archanděl Michael a mnozí další. Při přípravě farních táborů mám možnost se důkladně seznámit s životopisem toho kterého světce, jemuž je táborový program zrovna „zasvěcen“ - v poslední době např. Abrahám, Maxmilián Kolbe, Jana z Arku, Josef Egyptský - inu, těžká volba.

Zde bych se ale, možná trochu neoriginálně, rád zastavil u dvou světců, kteří jsou jednoznačně v "první lize" a jejichž osud mě stále vybízí k přemýšlení. Jsou to Panna Maria a sv. Josef. Prvotním impulsem, proč jsem na jejich životní příběh začal dívat trochu jinak, byl článek v jiných

oblastech možná trochu kontroverzního psychologa Jeronýma Klimeše. S jeho názory každý samozřejmě nemusí úplně souhlasit, ale jak už jsem řekl, je to přinejmenším podnět k vlastnímu uvažování.

„... Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého.“ (Mt 1,18) Za tímto stručným vyjádřením z evangelia sv. Matouše se muselo skrývat pěkné drama.

Nevíme, do jaké míry se snoubenci znali už před svým zasnoubením, ale jistě byli plni radostného očekávání svatby, založení rodiny a věcí příštích. Do toho se Josef dozvídá, že jeho snoubenka je už těhotná. Tvrdí sice, že za ní přišel anděl, ale jinak s nikým jiným nic neměla - ale přátelé, stalo se to už někdy předtím? Nestalo a ani už nikdy nestane. Josef musel být nutně zklamaný a zdrcený, i když se mu „jeho“ Maruška snažila s pláčem vysvětlit, že všechno, co říká, je pravda a že dítě, které porodí, má být dlouho očekávaný Mesiáš.

Cožpak takhle měl Mesiáš přijít na svět? A zrovna prostřednictvím téhle prosté dívky? Bylo to zkrátka příliš neuvěřitelné. Evangelista Matouš dále píše, že „Josef byl spravedlivý“ (gentleman), „nechtěl ji vydat pohaně a rozhodl se tajně se s ní rozejít“. Jenže ona to nebyla jenom „pohana“, ona tam byla reálná hrozba smrti ukamenováním. V židovském zákoně bylo zřejmé, jak může žena přijít do pozeňnaného stavu a všechny případné výjimky řeší Deuteronomium, Pátá kniha Mojžišova. Z dnešního pohledu se to zdá být naprosto nemyslitelné, ale v té době pohlavní styk dívky před manželstvím, prokázáný svědecky, znamenal jediné: ukamenování. Tento osud též čekal ženu, kterou přistihli při cizoložství a přivedli před Ježíše (Jan 8, 1-11), i když nutno poznamenat, že ne vždy se to dotáhlo do těchto konců. To je vidět už na tom, že sv. Josef měl možnost propustit Marii potají.

To však neznamená, že hrozba kamenování nad Pannou Marií reálně nevisela. Klíčem k tomu, co se asi událo, je text: „Shledali, že dítě bylo počato z Ducha svatého.“ (Mt 1,18) Ono slovo „shledali“ -

řecky „EURETHE“ je totiž právnícký pojem používaný i ve Starém zákoně (Dt 22, 13-21). Je otázka, jakým způsobem dokazování Mariiny nevinny probíhalo, zda se hledali případní svědci, svoje svědectví museli podat i její rodiče Jáchym a Anna, zkrátka to všechno muselo být pro Marii velmi nepříjemné a zraňující. Na případ Panny Marie neměl Starý zákon žádný řádný paragraf, a tak se improvizovalo podle zmíněného předpisu.

Pokud tedy bylo „úředně“ prokázáno, že Maria je stále panna, mohlo být pro Židy jediným vysvětlením, že dítě pochází od Boha. Připravenost Židů přijmout Ježíše jako Boha se ale ukázala o více než 30 let později při Ježíšově princiálním kázání v synagóze: „*Dnes se naplnilo toto Písmo ...*“ (Lk 4, 16-30), které málem skončilo svržením Ježíše ze skály. Každopádně je velice pravděpodobné, že Mariino početí nebylo pouze soukromou věcí mezi Marií a spravedlivým Josefem, který Marii - po zásahu Hospodina ve snu – (Mt 1, 19-25) nevyhnal, ale přijal k sobě za manželku. Mariino zvláštní početí bylo jistě veřejně projednávaným komplikovaným právním případem.

Plné pochopení pro Mariinu situaci měla asi jen její teta Alžběta, která spolu se svým manželem Zachariášem v nedávné době také prožívala Boží dotek a velkou změnu jejího dosavadního života. Ostatní sousedé a příbuzní i přes „oficiální“ právní stanovisko nad tím vším jen kroutili hlavami a mysleli si svoje. A Zachariáš a Alžběta bydleli poměrně daleko v horách, aby se ubohé Marie mohli efektivně zastávat.

Podle mě to byl i jeden z důvodů, proč Josef bral svou snoubenku v pokročilém stadiu těhotenství na náročnou, cca 150km dlouhou cestu z Nazareta do Betléma. Pro účely sčítání by jistě stačilo, kdyby úřední záležitosti v Betlémě vyřídil sám, ale Marie se sama doma necítila dobře a bez Josefovy ochrany by jen těžko čelila posměškům a (snad jen) slovním útokům svého okolí.

Zpátky do Nazareta se Svatá rodina z Egypta vrátila až po nějaké delší době (mohly to být i dva roky) a to už se situace trochu uklidnila. Ale i tak to

pro mladé manžele nemuselo být nic lehkého: na Marii se sousedé dívali spatra kvůli nejasnému původu jejího dítěte a Josefovi se možná za zády posmívali, jaký je to hlupák, že k sobě přijal holku, která mu byla ještě před svatbou nevěrná.

Pro Ježíše jako člověka jistě nebylo zpočátku jednoduché, zpracovat v sobě svou zvláštní identitu adoptovaného dítěte. Nejpozději ve svých dvanácti letech Ježíš bezpečně (v jeruzalémském chrámu) věděl, že Josef není jeho pravým otcem (Lk 2, 41-52).

Ježíšova pozdější překvapivá slova, že „*největší člověk je ten, který přijme cizí dítě v mém jméně*“ (Lk 9,48), se vztahují v prvé řadě na svatého Josefa. Sám Ježíš – Bůh byl přijat svatým Josefem za syna, byl jím tedy adoptovaný. Za největšího člověka tehdejší i dnešní svět může považovat úspěšného politika, vojevůdce, hrdinu, umělce, stavitele, objevitele, sportovce, vědce, mudrce, ... ale určitě ne „*toho, který přijme cizí dítě*“. Ježíš tedy svého adoptivního otce, sv. Josefa, velmi oceňuje a vyzdvihuje.

Dřív jsem byl trochu v zajetí schematických a asi i trochu idylických představ o Svaté rodině, kdy člověk jen tak nějak klouže po povrchu a obrazně řečeno moc s ním nepohne ani vyvraždění betlémských nevinátek. Skutečnost však byla často mnohem plastičtější a dramatičtější, než by se ze strohých vět evangelií mohlo zdát. Uvědomil jsem si, že svatí (v mém případě Josef s Marií) toho vědí o životě opravdu hodně a mohou nám být oporou i příkladem na naší vlastní cestě k Bohu.

Jan Krejčí

Manželská setkání

Už druhým rokem v naší farnosti probíhají manželská setkání, jejichž iniciátory jsou manželé Tomečkoví. Přinášíme vám rozhovor nejen s nimi, ale i s ostatními členy manželské skupinky.

Proč jste se rozhodli zorganizovat v Mníšku takovou aktivitu?

Lucka Tomečková: Jezdíme už několik let na týdenní Manželská setkání, někdy na jaře nebo na podzim na duchovní manželské obnovy, kde jsme hodně pro sebe a pro svůj vztah získali a získáváme. Víme, že je to oblast, kde si nás Bůh chce používat a má s námi velké plány ☺. Tak se ho snažíme poslouchat. Chtěli jsme nabídnout možnost sdílet se i v místě, kde žijeme.

Jak Vaše „skupinka“ funguje?

Honza Tomeček: Máme za sebou zhruba rok a půl fungování. Poté co vykristalizovaly dva páry, které do toho s námi šly, jsme se společně domluvili na nedělních odpoledních setkáních po cca pěti týdnech. Scházíme se vždy u někoho doma, jak se to zrovna hodí. V době pandemické jsme se scházeli i online.

Jak setkání probíhají, co tam vlastně děláte?

Honza: Nejdřív kafičko, něco na zub (tímto děkuji našim ženám), co je u koho nového a tak. Pak modlitba a dáme se do práce. Postupujeme podle série knih „Stavitelé domova“, které jsou pro takové skupinky přímo stvořené, obsahují konkrétní otázky a biblické verše k tématu, které si společně čteme a diskutujeme. Už jsme prošli dvě kompletní knihy a shodli jsme se, že budeme pokračovat dalšími díly, v zásobě jich je ještě dost. Knize se věnujeme tak hodinu a půl a po závěrečné modlitbě se zase rozcházíme. Předepsané jsou také nenáročné domácí úkoly, většinou další otázky k zamyšlení v páru.

Jaká témata se diskutují?

Honza: První kniha byla o komunikaci v manželství, o vztahu jako prioritě, o překážkách v komunikaci, komunikace v období zkoušek, apod. Mně třeba utkvěla kapitola o komunikaci v krizových obdobích, kde jsem si uvědomil, co dělám někdy špatně a čeho se mám ve vlastním zájmu příště vyvarovat. Druhá kniha byla o jednotě v manželství. Ale díky tomu, že každý účastník i každý pár máme svůj příběh, zkušenosti a každý jsme jiný, je to vždy zajímavá diskuze, ať už je téma jakékoliv. To nás na tom také baví. K některé otázce může mít jeden z nás desetiminutový příběh a druhý ji přeskočit, protože se ho/jí to netýká, a vůbec ničemu to nevádí.

Máte ve skupince všichni malé děti, ty se účastní s Vámi?

Honza: Myslím, že jen poprvé jsme si společně zaplatili paní na hlídání, která vzala děti na farní zahradu. Jinak si termíny plánujeme dost dopředu, takže si to každý nějak zařídí. A celkem často to dopadlo i tak, že miminka byla s námi a pár větších dětí si vedle v pokojíku hrálo společně, a fungovalo to. Děti rády spolupracují, když tatínek s maminkou potřebují pečovat o své manželství.

Komu je Vaše skupinka určena?

Lucka: Na každém vztahu je potřeba pracovat, aby se dál rozvíjel, tudíž si troufám říci, že je pro každého, kdo chce a má i určitou odvahu na svém manželském vztahu pracovat. Z témat si vybere skutečně každý. Ať má člověk krátce po svatbě a cítí se být zamilovaný, ať jsme spolu 10, 20, 30 let a řešíme jakákoliv trápení. Naše skupinka je opravdu důvěrná, co se dozvíme, to neopustí zdi té oné místnosti. Jsou samozřejmě věci, které si neříkáme. Je to vždy o tom, kdo co chce a nechce říci, a nikdo se na něj nedívá, že zrovna mlčí.

Naše skupinka je otevřená i „nevěřícím“ resp. „nekřesťanským“ párům a já to velmi podporuji. Témata jsou manželská, samozřejmě se prolínají s prožíváním Boha. Z Manželských setkání máme zkušenost i s vedením skupinek, kde jeden z partnerů byl nevěřící, a víme, že to může být přínosem pro všechny zúčastněné.☺ Samozřejmě člověku „nevěřícímu“ nesmí být nepříjemné, že se na začátku na konci modlíme a o prožívání víry se bavíme. Nakonec i ten „nevěřící“ k otázce prožívání života s Bohem i bez Boha může přispět.

Je ještě možné se přidat?

Honza: To určitě podporujeme, můžeme skupinku přifouknout nebo rozdělit na dvě menší, změnit čas nebo frekvenci setkávání, je to vždy jen o domluvě. Jediné omezení je, že by zájemci měli být manželským párem, jinak jsme naprosto tolerantní. A vzhledem ke struktuře knih, podle kterých pracujeme, lze naskočit v podstatě kdykoliv.

Lucka: Jsme ekumenická skupinka. I v tom je určité obohacení, že ne všichni účastníci jsou katolíci. ☺

Co je pro Tebe nejprínosnější?

Lucka: Pro mě je to společné sdílení a vytváření důvěrnějších vztahů mezi sebou. Jsem moc ráda, že se můžeme takto společně poznávat, a i když o sobě víme víc než o sousedovi ☺, vím, že se na sebe díváme s respektem. Záleží nám na nás a věřím, že o to víc můžou být naše přátelské vztahy silnější. Také je pro mě velkou útěchou vidět, že každé manželství něco řeší. Že jenom my s Honzou na tom nejsme tak „hrozně.“ ☺

Proč jste se do skupiny přihlásili?

Pavel a Zuzka Svačinovi: Silným důvodem pro nás byl fakt, že v době, kdy skupinka vznikala, jsme byli v Mníšku nově nastěhovaní a chtěli jsme se více poznat s podobně starými (mladými) manželskými páry. Pro mě osobně (Pavel) to bylo i kvůli tomu, že jsem měl dlouhodobě dobrou zkušenost se sdílením – v tom smyslu, že člověk může v rámci určité skupiny něco ze sebe říct a zároveň ti druzí ho poslouchají.

Co je pro vás přínosem?

Katka a Michal: Je toho hodně, například, že jsme otevřeli debaty o tématech, které v té běžné rutině při péči o domácnost a rodinu člověka ani nenapadnou.

Pavel a Zuzka: Když se na to ohlížíme zpětně, tak asi účast na této skupince významně přispěla k tomu, že jsme se v Mníšku začali více cítit jako doma :-). Jak už jsme zmiňovali, je pro nás určitě velkým přínosem i to, že toto setkání je mj. o tom, že každý dostane příležitost něco sdělit v kontextu diskutovaného tématu. Z naší zkušenosti se nám zdá dnes vzácné to, že člověk dostane prostor něco o sobě říct, a zároveň ho ostatní skutečně poslouchají. V této skupince to tak je, a efekt je ten, že člověk má po skončení jakýsi dobrý pocit.

Proč setkání byste doporučili ostatním?

Katka a Michal: Protože pečovat o vztahy a zejména o vztahy s nejbližšími je velice důležité. Potvrdila to i Harvardská studie, která 78 let sledovala život 724 lidí. Jedním z hlavních závěrů této studie je, že kvalitní vztahy nás udržují šťastnější a zdravější.

Pavel a Zuzka: Tuto otázku bychom asi spojili ještě s tou předchozí o přínosu. Několikrát jsme se dotkli tématu, který se nám jen v rámci manželské komunikace jaksi těžko komunikoval. Tím, že se toto téma zmínilo na skupince, podařilo se to jaksi lépe vysvětlit a vyřešit, např. tím, že pro jiné páry to bylo také důležité a nějak to už měly doma nastaveno. Takže bychom podobnou skupinku doporučili proto, že se nám to zdá reálně užitečné.

Fotoreportáž z poutě do Trnové

Rok 1937

Pan farář vlp. Josef Klouček zapsal do farní kroniky v roce 1937 následující:...Rovněž se mi zdají sochy málo přizpůsobené našemu chrámu. V místě nynějšího nového oltáře bývala prý na podstavci socha P. Marie Královny, jak je nyní. Podle ní dali zhotovit Břetislavu Kafkovi tři další sochy, podstavce a baldachýny a postavili je po stranách kostela. Socha nejsv. Srdce Páně měla stejné místo, a stejný baldachýn jako sv. Antonín a sv. Terezie od Ježíška. Sochy se mi zdají pro náš chrám malými (byly by do klášterní kaple).

Zmínil jsem se o tom panu továrníku Karlovi. Řekl jsem, kde by bylo místo pro sochu nejsv. Srdce Páně. Něco jsem sice dostal za svou kritiku, ale nelituji toho. Pan továrník brzo na to mně přisvědčil a přislíbil, že se dohodnem. Měl jsem z Veltrus zkušenost s dobrým řezbářem – umělcem p. Bohumilem Bekem z Kutné Hory. Vzpomněl jsem si na sochu nejsv. Srdce Páně vystavenou v Clam-Galasově paláci na výstavě Svazu Katol. charity v Praze. Pověděl jsem o ní p. továrníkovi, on zavolal

p. Beka, domluvil s ním i cenu konsoly. Pak jsme jeli se podívat do Kutné Hory na sochu. Tam se pan továrník domluvil s mistrem o celé úpravě nejen sochy, ale celého oltáře. Z původního plánu o zakoupení sochy došlo k postavení krásného oltářníku, kde by se mohla sloužit první pátky v měsíci mše sv. a sv. hodinky Bratrstva. Co to bylo dopisů, rozmluv, plánek zde neuvádím. Ale všechna práce přinesla mnoho radosti.

Návrh i provedení dopadlo pro náš kostel šťastně. Máme-li na zřeteli kazatelnu a Unwertův monument a protějšek nynější božský klid snášející se s tváře a z překrásných rukou Spasitelových, řekneme přinejmenším, že se tím kostel nezkažil.

Na místo dosavadní sochy nejsv. Srdce Páně zhotovil též umělec sochu sv. Josefa s Ježíškem a zhotoví ještě sošku P. Marie lurdské a sv. Bernaddettu. Vše stálo 20.000 Kč. Je to hodně peněz, ale co stojí duše lidská a co máme udělat pro čest a slávu Boží, můžeme-li? Řekl jsem: ať odpovídá dar postavení svého dárce.

Představujeme hlavního celebranta Mše svaté na Skalecké pouti 2021

Letošní Skalecká pouť připadá na sobotu 24. července. Hlavním celebrantem Mše svaté na Skalce bude Mons. ThDr. Jan Balík, Ph.D., římskokatolický kněz a generální vikář pražské arcidiecéze.

P. Jan Balík se narodil v roce 1965 v Benešově. Vystudoval gymnázium a po absolvování dvouleté základní vojenské služby započal v roce 1986 studium teologie na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. V prosinci 1991 přijal v z rukou biskupa Jaroslava Škarvady v pražské katedrále kněžské svěcení a poté působil jako farní vikář ve farnosti u kostela Panny Marie Královny Míru v Praze na Lhotce, kde předtím také vykonával svou jáhenskou službu. V únoru 1992 se stal farářem v pražských Kunraticích. Arcibiskup Vlček ho pověřil vedením diecézního centra pro mládež a vytvořením centra života mládeže. Proto byl ustanoven do Kunratic, kde vybudoval a vedl centrum života mládeže Nazaret. Kromě toho byl od roku 1993 tiskovým mluvčím Sekce pro mládež České biskupské konference. V letech 2001 až 2005 byl ředitelem této sekce. Roku 2005 ustanoven administrátorem farnosti u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie v Praze-Strašnicích a poté v letech 2008 – 2011 působil jako její farář. Potom se vrátil na místo ředitele Sekce pro mládež ČBK, kde setrval do roku 2017.

P. Jan Balík je autorem celé řady publikací o mládeži a pro mládež. Je znám i jako popularizátor teologie těla sv. Jana Pavla II.

Od dubna 2017 je na základě jmenování kardinálem Dominikem Dukou sídelním kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta na Pražském hradě. Na základě nabídky českých a moravských biskupů papežovi Františkovi, aby se Světový den mládeže v roce 2022 konal v Praze a v České republice, se v listopadu 2017 stal moderátorem přípravy kandidatury. Poté, co papež František zvolil jiné kandidátské město, byl od července 2018 jmenován biskupským vikářem pro diakonii.

P. Jan Balík byl na podzim 2018 papežem Františkem jmenován konzultorem Dikasteria pro laiky, rodinu a život.

Od července 2019 byl ke svým úkolům ustanoven též farářem farnosti u katedrály svatého Víta, Václava a Vojtěcha a kustodem katedrály.

Je presidentem církevní právnické osoby Likvidace Lepry.

Kardinálem Dominikem Dukou byl 17. ledna 2020 jmenován generálním vikářem pražské arcidiecéze pro správu a organizaci a ředitelem kurie.

Páter Jan Balík

Mše na Malé Sv. Hoře, 1. 5. 2021

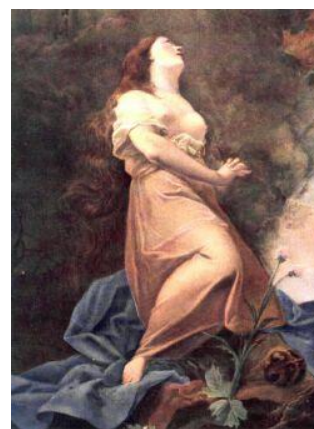
Do kláštera na Skalce se vrátila Kající Maří Magdaléna

Po 67 letech se na strop skaleckého kláštera vrátilo mistrovské dílo českého malíře Petra Brandla. Zatím jen ve fotokopii, ale zato na své původní místo, kam ho koncem 17. století namaloval tento veličán barokního malířství.

Umístění fotokopie na strop kláštera se uskutečnilo díky finančnímu daru společnosti **Midkiff Consultancy Services, s.r.o.** ve výši 20 000 Kč, která uhradila nákup fotografie obrazu v tiskové kvalitě z majetku Národní galerie Praha, výrobu desky s fotokopií i její instalaci.

„Těší mě, že jsem se mohla podílet na návratu této nejvýznamnější skalecké výtvarné památky zpátky na její původní místo. I když se zatím jedná pouze o její fotokopii, věřím, že přispěje k ještě větší atraktivitě tohoto kouzelného místa nad Mníškem,“ vysvětlila důvod, proč tento projekt finančně podpořila, mníšecká zastupitelka a rodačka ze Stříbrné Lhoty Andrea Midkiff.

Fotografie obrazu byla přenesena na tenkou dibondovou desku (v poměru 1:1) a ta byla koncem června nainstalována do vlysu elipsovitého tvaru ve stropě. Brandl svůj obraz namaloval technikou oleje na štukový podklad asi v roce 1693 a signoval ho vpravo na skále. Dílo si u něho objednal, na doporučení stavitele skaleckého areálu Kryštofa Dietzenhofera, majitel mníšeckého panství Servác Ignác Engel z Engelsflussu. Ubytoval mladého malíře na svém zámku a zajistil mu optimální podmínky pro práci.

Téměř tři století bylo dílo umístěno na stropě refektáře (společná klášterní jídelna), později zde měla být hraběnka Benedikta Čejková z Olbramovic (zemřela zde v roce 1768), která se zasloužila o rozvoj skaleckého areálu, nechala zde postavit 14 kapliček křížové cesty a prosadila příchod mnichů františkánů. V době ohrožení budovy dolováním sňali restaurátoři obraz ze stropu a přenesli na plátno a od roku 1954 je umístěn ve zlaceném rámu v presbytáři mníšeckého kostela sv. Václava. Unikátní dokumentární film o snímání obrazu můžete sledovat na youtube na adrese: bit.ly/BrandlMnisek.

Slavnostní vernisáž proběhne v rámci Skalecké pouti v sobotu 24. července 2021, po Mši svaté.

Libor Kálmán

Chtěla bych poděkovat všem, kteří se na tomto projektu podíleli, konkrétně:

- panu faráři Janu Dlouhému za přimluvy na oficiálních místech
- průvodci areálem Petru Kuntovi za nápad
- Liboru Kálmánovi za vedení projektu
- Národní galerii Praha za poskytnutí fotografie obrazu
- Pražské Arcidiecézi za podporu
- Janu Havlíkovi za výrobu a instalaci

Andrea Midkiff

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

S oblíbeným receptem to šlo jednoduše. Zorka je matkou dvou dospělých dcer a babičkou vnučky, momentálně bydlí všichni i se zetěm pohromadě v Mníšku, a tak je vaření pro velkou rodinu na denním pořádku. Recept jsem od ní získala sice ne na hlavní jídlo, ale na lehký mls:

Slanoví - opak cukroví

Kolik tuku, tolik polohrubé mouky a tolik strouhaného tvrdého sýru. Uhněteme těsto, vyválíme, rádýlkem nakrájíme na malé obdélníčky, potřeme rozšlehaným vajíčkem, posypeme kmínem nebo sladkou paprikou nebo sezamovými semínky a upečeme do růžova. Ideální o Vánocích, kdy už jsou všichni přejedeni cukrovím, nebo jako rychlá pomoc při neohlášené návštěvě :-)))

Alexandra Merunková

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

Tentokrát jsem nemusela pro povídání o oblíbené modlitbě daleko. Jen kousek dál v naší ulici Káji Maříka, kde bydlí se svou rodinou Zorka Jandová. Mnohým tuto zpěvačku a herečku nemusím dlouze představovat, kromě svých vystoupení koncertuje se svým manželem Zdeňkem Mertou často i v mníšeckém kostele. Naposledy při adventu on-line, s diváky u počítačů. Známe se dlouhá léta, ještě z dob našeho mládí, se Zdeňkem jsou už přes dvacet let našimi dobrými sousedy. Navíc jsme se Zorkou už obě babičkami, a tak se setkáváme i na procházkách s vnučaty. Víím, že je Zorka duchovně založená, i když není pravidelným účastníkem mší v našem kostele, zajímá se i o východní filosofie, cvičí Tai-chi. A tak mne zajímalo, jaká je její modlitba, která jí přináší úlevu, má-li nějakou a je-li cizokrajná? A její odpověď mne velmi příjemně překvapila:

„Každý večer se modlím před spaním Zdravas a Otčenáš. Jeho starodávná verze, kterou mě naučila babička, končí: zbav nás od všeho zlého na věky věkův - amen. A taky děkuju za celý den a prosím, aby i ten následující byl stejně tak krásný. Občas modlitba funguje jako počítání oveček a usnu po první větě,“ odpověděla mi Zorka Jandová.

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej(ž) nám dnes a odpusť nám naše viny, jako(ž) i my odpouštíme naším viníkům a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

Alexandra Merunková

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková, Libor Kálmán, p. Jan Dlouhý. Sazba: Šimon Horyna